Do anh Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Kho Sách Xưa Quán Ven Đường (Từ microfilm Thư Viện Đại học Cornell)

CẦN THAY ĐỔI TẬN GỐC CƠ CẤU NHÀ NƯỚC

NĂM THỨ TƯ ☆ SỐ 448 GIÁ 2đ. THỨ NĂM 23 - 1 - 1964

THỜI LUẬN

THÔNG-TIN BÌNH-LUẬN và KIẾN-THIẾT

Chủ nhiệm kiêm Chủ bút NGHIÊM-XUÂN-THIỆN | TOÀ SOẠN VÀ TRỊ SỰ: 29, Tự Do, Thủ Đô — SAIGON Giấy nói: 20.678 | Tổng thư Ký: NGUYỄN-TỪ-BÍCH

T.T. DE GAULLE VÀ CHÂU-ÂN-LAI SẼ GẶP NHAU TẠI BA-LÊ

Lễ kỷ niệm ngày Đức Phật Thích Ca đắc đạo đã được long trọng cử hành tại chùa Ấn Quang hồi 9 giờ 30 sáng 22-1-64.

★ Pháp và Trung-Cộng sẽ cử đại-lý sự vụ ở Bắc Kinh và Ba-Lê trước khi trao đổi đại sứ.

BALÉ (AFP).— Nói về cuộc gặp gỡ Chu ân Lai và De Gaulle sắp tới, báo « Combat » xuất bản ở Pháp vừa viết đại khái rằng sự tiếp xúc giữa Pháp và Bắc Kinh trong tỉ lần nay đã đem cho người ta cảm giác là có một cái « trục Bắc Kinh Ba Lê », và trục này « có thể lưu cho các đảng mình chánh thức của Pháp và Trung cộng bàn khoa la ngài ».

Báo này nói: • Việc Pháp không chịu kỳ hiệp ước đình chỉ thí nghiệm nguyên tử thực hiện ở Mạc tư Khoa, song với việc Pháp thừa nhận T.C. mà không chịu thương thuyết với Nga, cũng như việc Pháp hoàn tất lực lượng nguyên tử độc lập có rằng là đi chệch hẳn « con đường » Đại tây dương » mà Hoa thịnh Đốn khuyến cáo.

• Chánh sách của Pháp không chống đối hẳn với chánh sách của Mỹ vì tất cả những điểm quan trọng đu là ở Âu, Á đu là vẫn tái bình hay là vẫn Bà Linh ».

• Như thế, không phải là Pháp không muốn ở trung khối thế giới tự do mà cũng không phải là tổng thống Pháp muốn mang thành lập một cho đến chánh đến thăm Bắc Kinh Trung Trung Tướng đã gởi điện văn chúc mừng năm mới và xin Trung tướng nhận nơi đây những lời cầu chúc một năm đầy hạnh phúc ».

xem tiếp 3 trang 4

T.T. BA-TÂY THÀNH THẬT CẢM ƠN QUỐC TRƯỞNG V.N.

SAIGON (VTX).— 22-1 Theo nguồn tin thẩm quyền, ông Jean Goulart, Tổng Thống Ba Tây, ngày 16-1 vừa qua đã đánh điện cảm ơn lời chúc mừng năm mới của Trung Tướng Dương Văn Minh, Chủ tịch Hội Đồng Quốc Nhân Cách Mạng.

Sau đây là nội dung bức điện:

« Nhân dành dân tộc Ba Tây và riêng tôi, tôi xin thành thật cảm ơn

ĐỂ BẢO ĐẢM NỀN TRUNG LẬP CAMBODGE NGA ĐỀ NGHỊ MỞ HỘI-NGHỊ VÀO THÁNG TƯ

■ CHÁNH PHỦ ANH ĐANG NGHIÊN CỨU ĐỀ-NGHỊ CỦA MẠC TƯ KHOA.

MẠC TƯ KHOA (AFP).— Đề nghị của Nga triệu tập một hội nghị vào tháng tư tới để cứu xét phương pháp bảo đảm một nền trung lập của Cam-bốt bắt đầu từ việc Thái tử Sihanouk gởi thư yêu cầu hai đồng chủ tịch hội nghị Genève về Đông dương (Nga và Anh,

Theo thông tấn xã Tass, đề nghị của Nga phát biểu ý kiến là Anh nên gọi mời thư chung cho các nước đã tham dự hội nghị Genève 1954 về Đông dương và các nước đã dự hội nghị Ai lao 1961-62 yêu cầu họ bày tỏ ý kiến về ngày và nơi hội nghị.

Các nước dự hội nghị về Ai Lao: Anh và Nga, đồng chủ tịch, Trung Cộng, Mỹ, Pháp, Bắc Việt, Việt Nam Cộng Hòa, Cam-bốt, Ai Lao, Ấn Độ, Gia nã Đại, Ba Lan, Miến Điện và Thái Lan.

Nga đã gởi đề nghị này hôm 18 tháng giêng cho đại sứ Anh ở Mạc Tư Khoa là ông Trevelyan.

Phản ứng ở Luân Đôn

LUÂN ĐÔN (AFP)— Luân-

xem tiếp 12 trang 4

☆ Chánh quyền Cách Mạng nên mở cửa đón rước những cán bộ có thực tài và thanh khiết.

★ *Triệt để loại-trừ những phần tử suốt đời chỉ biết « hoan hô » và « đả đảo » !*

bài của VŨ-DUY-THANH

Không ai chối cãi rằng Việt Nam đã vùng dậy sau 9 năm bình hoạn. Hội đồng Quân nhân Cách mạng đã lung trong tuyên cáo trước cuộc dân rằng: « Chánh phủ của nguyên Tổng thống Ngô đình Diệm... phản bội nhiều quyền lợi thiêng liêng của toàn dân... các phái thay đổi tây cách tế ». Vậy là chánh quyền Cách Mạng xác nhận sẽ phải thay đổi tận gốc rễ các cơ cấu của nhà nước.

Nhân Dân mỏi mòn trông đợi

Phải thẳng thắn nhận rằng nhân dân nằm sau dưới chế độ độc tài họ Ngô đã hoan hỉ đón những lời tuyên ngôn trên của Hội đồng quân nhân Cách mạng bao nhiêu, thì ngày nay sau gần 90 ngày trôi, nhân dân cũng đã mỏi mòn trông đợi cái ngày thay đổi tận cội rễ các cơ cấu của nhà nước ấy bấy nhiêu.

Đã có « Uỷ Ban Thanh Trừng » do chánh quyền Cách mạng cấp tốc lập ra.

Cũng đã có một số viên chức, nhứt là viên chức ở tỉnh và quận bị trừng phạt bằng cách lưu thăm vân hoặc đổi từ nơi này sang nơi khác. Nhưng chưa đủ.

Như bà sắp chết khát giữa sa mạc nóng bỏng, nhân dân không thể chờ trông từng giọt nước thấm giọng cho nên việc thanh trừng cán bộ hạ quan-nhân-viên nói chung, không thể tiếc hành chậm chạp hoặc chỉ thay đổi những cán bộ xấu ở các đầu nào địa phương được. Vì một thực tế vô cùng khó khăn là vẫn đã

xem tiếp 11 trang 4

CỰU BỘ TRƯỞNG NỘI VỤ Bùi v. Lương BỊ TỐ-CÁO ĐÀN ÁP PHẬT GIÁO

và bỏ vào tài riêng 800 triệu tiền của quỹ Dinh-Điền.

ĐÔ THÀNH.— Tin chắc chắn, ông Bùi văn Lương nguyên Bộ trưởng Bộ Nội vụ kì mới đến chân văn hóa 21-1, ông Lương phải trả lời về số tiền 800 triệu, quỹ thiết lập dinh điền của Chánh phủ giao cho ông, rồi ông để vào riêng? Người ta ông còn bị tố cáo việc ra lệnh đàn áp Phật giáo đã. Có tin gì thêm chúng tôi sẽ loan tiếp.

Lời kêu gọi của Bộ Y-tế NẾU TÌNH NGHĨ BỊ BỊNH DỊCH TẢ

hãy đến ngay bịnh viện Chợ Quán

★ *TÌNH HÌNH BỊNH DỊCH TẢ TẠI CÁC TỈNH BIÊN HÒA, CHƯƠNG THIỆN, LONG AN*

SAIGON (VTX).— Trong cuộc họi báo hồi chiều 22-1 tại Bộ Y tế, Bác sĩ Lê Cửu Trường, Tổng Giám đốc Y tế và Bệnh viện có cho biết về bịnh dịch tả hiện nay ở Saigon là một bịnh thước của bịnh dịch tả El Tor trước đây đã hoành hành tại mấy nước xung quanh Việt Nam.

Bác sĩ nhấn mạnh rằng tuy vì trong bịnh dịch tả EL Tor khác vì trong bịnh dịch tả thường và bình thường, nhưng loại thuốc áp dụng cho bịnh dịch tả thường cũng hiệu nghiệm với các loại EL Tor. Hiện nay Tổ chức Y-tế Quốc-tế (GMS) vẫn chưa tìm ra thuốc chích riêng cho các loại bịnh EL Tor.

Theo Bác sĩ Lê cửu Trường,

xem tiếp 7 trang 4

Quang cảnh trước Tòa Đô Chánh, đông bào đang chờ đợi vào chích ngừa Dịch Tả. Hiện có 19 Bác sĩ và 215 nhân viên Y-tế hoạt động chặn đứng dịch tả

TIN TỨC LAO ĐỘNG

CÔNG NHÂN HÃNG S.T.I.C. được hưởng lương tháng 13

■ **500 ngư phủ Mũi Né phản đối chủ nhân.**

• *CÔNG NHÂN ĐIỆN LỰC MIỀN ĐÔNG VÀ TÂY ĐƯỢC GIA NHẬP NGHIỆP ĐOÀN CÔNG NHÂN THỦY ĐIỆN C.E.E.*

PHAN THIẾT.— Trên 100 đại biểu đại diện cho 500 ngư phủ xã Khánh Thiện — Thạch Long Mũi nạn Hải Long (Bình Thuận) vừa triệu tập hội nghị tại trường Tiểu học của xã này để phản đối giới chủ nhân ghe thuyền buộc công nhân phải kỳ kết khế ước bắt ngư nghiệp theo mẫu do giới chủ đơn phương đặt ra, nhằm bắc lột ngư dân.

Mặc dầu chánh quyền sở tại cung Ông Trần văn Khuyến Chủ tịch Liên Đoàn Công nhân Ngư nghiệp Việt Nam hòa giải hầu đem lại lợi ích đôi bên, nhưng giới chủ nhân ghe

xem tiếp 9 trang 4

Tình hình CHIẾN-SỰ

DÂN-VỆ CHIẾN-THẮNG TẠI CHƯƠNG THIỆN

• *CUỘC HÀNH QUÂN « PHƯỢNG HOÀNG » ĐANG SIẾT CHẶT VÒNG VÂY TIÊU DIỆT ĐỊCH.*

☆ **Một phi cơ hộ tống bị rớt tại Biên Hòa.**

■ **V.C GIẾT SƯ SÃI, BẮN TRÁI PHÁ VÀO CHÙA.**

SAIGON.— Sáng qua, 22-1 trong buổi thuyết trình thường nhật tại bộ Thông tin, viên Sĩ quan đặc trách đã hoan hỉ cho biết quân đội Việt cộng biện bị bao vây tại Thạnh Phú (Kiến Hòa), sớm muộn cũng bị tiêu diệt, vì những đơn vị giảm áp cuộc hành quân Phượng Hoàng I đang siết chặt vòng vây.

Chiến thắng tại Chương-Thiện

— Hồi 8 giờ ngày 21-1 một đại đội dân vệ quận Long Mỹ chạm súng

xem tiếp 8 trang 4

ĐỊNH-TƯƠNG HỘI CHỢ XUÂN GIÁP THÌN VÀO MÙNG MỘT TẾT TẠI SÂN QUÂN VỘT TỈNH

Tin chính thức, được biết, vừa rồi Trung Tá Tỉnh trưởng Định-Tường đã triệu tập một buổi họp để thảo luận các chi tiết về việc tổ

xem tiếp 2 trang 4

XÃ-LUẬN

CÁCH-MẠNG LÀ GÌ ?

Đã từ lâu nay, chúng ta thường nghe thấy hai chữ Cách-Mạng.

Nhưng nếu ta đặt câu hỏi: « Cách-mạng là gì ? » tất nhiên ta sẽ thấy người ta đưa ra những định nghĩa không được đích xác lắm.

Quan niệm mà nhiều người thường có là: « Cách-mạng là một cuộc bạo động lật đổ Chánh-quyền ». Và làm cách mạng là xử dụng những phương-pháp táo bạo để đạt tới mục đích này.

Bởi vậy chúng ta thấy nhiều « nhà cách-mạng » tự khoe là mình đã xuất-dương và đã bạo động, đã giải truyện đơn, đã nêu lựu đạn, đã giết người.

Nói nhà vậy chỉ là nhìn nhận một khía cạnh có thể có được trong một cuộc cách-mạng. Và nói như vậy không khác gì một người, khi muốn cắt nghĩa thế nào là một ông chánh án, đã nói rằng: « Ông chánh án là một người bổ tù và giết người ».

Một nhu kinh-tế học đã định nghĩa một cuộc cách mạng như thế này: « Khi một xã hội mới đã được cấu tạo và trưởng thành trong khuôn khổ một xã hội cũ, khi xã hội mới này có đủ sức mạnh nó phải đập vỡ xã hội cũ để phát sinh ra và tiến đường sống. Do đó ta có một cuộc cách-mạng. Chẳng khác gì con gà con được cấu tạo và phát-triển trong quả trứng. Khi đầy đủ lông cánh, nó phải đập vỡ cái vỏ bên ngoài để thoát ly ra và để sinh sống ».

Bởi phải đập vỡ khuôn khổ chật hẹp của một xã-hội cũ, nên một cuộc cách mạng đòi hỏi những hiện pháp bạo tàn. Nhưng khi đập vỡ xã-hội cũ, ta phải có sẵn một xã-hội mới, với những nhân tài có đầu óc mới thay thế ngay vào, để phụng sự quốc-dân trên những căn bản tới tốt đẹp hơn xưa. Không được điều kiện này, chúng ta sẽ chỉ có một cuộc hỗn loạn, chứ không phải một cuộc cách-mạng.

Do đấy, những người lãnh-đạo một cuộc cách-mạng phải là những người có tài tổ chức. Tài tổ-chức này cần thiết để, trước hết, thành công trong việc đập vỡ một xã hội cũ. Sau đó lại phải có tài tổ chức các cơ-sở căn bản trong một quốc-gia, và lại phải có tài dùng người đúng chỗ.

Vì thế, một cuộc cách mạng phải dựa trên 1 chương-

Xem tiếp trang 4)

LÒ HEO CHÁNH HƯNG NGƯNG HẠ THỊT 5 NGÀY VÀO DỊP TẾT

SAIGON (T.Q.).— Tòa Đô-Chánh vừa ra thông cáo cho đồng bào rõ, nội dung bản thông cáo như sau:

— Nhưng dịp tết Nguyên Đán Giáp Thìn sắp tới là thịt Chánh-Hưng sẽ đóng cửa kể từ 12-2-64 (mùng 5) và sau đó sẽ mở cửa như lệ thường.

VỤ ÁN « THỜI LUẬN » ĐẨY CUỐN PHIM DIỄN LẠI PHIÊN TÒA NGỒI XỬ

☆ *của CHÁNH NGHĨA*

Mười tháng tù 100.000đ. phạt vụ, vì đã phục vụ dân tộc chống chính tri thối nát nhà Ngô.

Sáng ngày 13 tháng 3, năm 1958, quang cảnh Pháp đình Saigon khác thường. Nhân nhân cảnh sát đứng giữ trật tự ở ngoài cửa, ở trong sân, ở hành lang, ở trong tòa.

xem tiếp 4 trang 4

Con thuyền định mệnh ai lèo lái !

TÔI BỊ BẮT CÓC

(Tiếp theo)

Bài của NGHIÊM-XUÂN-THIỆN

Nhưng vì thấy tôi quả quyết, sinh viên chỉ cho tôi một con đường nhỏ, đi xuyên qua một khu dân nghèo, mà sinh viên cho là không nguy hiểm cho tôi. Tôi theo con đường nhỏ ấy, và tới đường Phan thanh Giản. Nhưng khúc đường vẻ phía chùa Giác minh bị cảnh binh chặn giữ, không qua được. Vì vậy tôi phải trở về nhà, vì lúc đó cũng đã quá trưa rồi.

Tôi tin rằng Chánh quyền lúc đó đường sếp đặt một cuộc tấn công vào hàng ngũ PG. Tôi đi bộ trở về đường Phan thanh Giản, và khi đi qua nhà lưu xá Vô e Huyền, tôi ghé vào thăm ông, để xem cảm tưởng của Ông đối với những việc đã xảy ra trong ngày hôm đó như thế nào.

Hồi ba giờ chiều, tôi lại lên xe tới chùa Xá-Lợi. Những cảnh binh canh gác không cho Tôi lại đi đến chùa Tổ-Quang. Cảnh binh gác chùa không cho tôi vào. Tôi lững thững đi tới chùa Ấn-Quang. Người ta đã đặt chướng ngại vật ở chung quanh chùa chỉ chừa ra một lối nhỏ để cho những người có nhà ở chung quanh chùa ra vào thôi.

Bà Huyền cho tôi biết hôm sáng có cuộc xô xát giữa Phật tử và cảnh binh ở trước cửa nhà bà. Cảnh binh đã nêu lựu đạn làm chảy nước mắt và một mảnh lựu đạn đã bắn vào nhà bà.

Thấy tôi ngồi ở thều mặc trước cuộc đàn áp Phật giáo của anh em họ Ngô, ông sau khi đã kỳ thỏa hiệp với Ủy ban Liên phái, ông Huyền cho rằng ông Diệm chỉ kỳ thỏa hiệp ấy để ru ngủ Phật tử và dư luận quốc tế thôi. Chắc ông kỳ chẳng bao giờ thi hành thỏa hiệp ấy cả. Và Ông Huyền lạc cho tiên đoán rằng tôi rằng, sau đây ông Diệm sẽ cho bắt các nhân sĩ bị tình nghi là giúp đỡ Phật giáo. Điều nầy, tôi chẳng lấy gì làm lạ cả, vì tôi có cảm giác là số mệnh tôi đã được định đoạt rồi. Nhưng tôi tin rằng tôi sẽ bị gọi ra công an để thẩm vấn, và bị giam giữ một cách công khai, chứ không bao giờ tôi ngồi tầng chánh quyền Ngô-đình Diệm lại có thể bắt các tôi như một bọn cướp đã bắt các người đã đối tiền chuộc !

(Xem tiếp trang 2)

GIÓ CUỐN BỐN PHƯƠNG

CAO SĨ VỚI QUỐC SĨ

Ngũ Liễu tiên sinh, Đào nguyên Lượng một danh sĩ Trung Hoa thời chiến quốc được vua Tần phong cho chức huyện lệnh Bành trạch. Đất Bành trạch giáp liền nước Tống. Chẳng may giữa hai nước Tần và Tống có truyền hết hoà. Để của cho thiên hạ được yên vui, vua Tần đem đất Bành trạch nộp cho nước Tống. Khi vua Tống sai sứ giả đến nhận đất, phận sự quan huyện hộ Đào là phải đem người ấy đón tại đại đầu.

Tự nghĩ mình đã không may sinh phải thời ly loạn, lại không may nữa nhận chức vào một đất đai ở vùng biên giới. Sự đổi chủ thay thầy có thể có hàng ngày như cơm bữa. Hôm nay thuộc Tần mai đã thuộc về Tống rồi. Trượng phu ở đời đâu có phải như gánh hàng hoa sớm qua chợ sớm, chiều qua chợ chiều, lách tay người này khi lại thuộc tay người khác. Ai cũng cơm ngày hai bữa, ai cũng bỏ lửa hai lần, sao lại có thể vì 5 thăng gạo mà lụy tấm thân. Ông liền cởi bỏ mũ áo treo trước cổng đường, nhất quyết không chịu đi tiếp đón sứ giả nước Tống, viết bài Quy khứ hề từ để

(Xem tiếp trang 4)

Từ Nhà kho Quán Ven Đường (chủ quản Huỳnh Chiếu Đẳng)

HAI CHỊ EM HỌ TRIỆU TRONG CUNG HÁN

của Nam Cung Bắc: do Song Văn Thị dịch

I.— TRIỆU-PHI-YẾN xuất thân trong một gia đình ra sức mắt nếp. Khi còn nhỏ, nàng với người em gái ngày ở thôn quê, cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc ; mùa đông tháng giá, hai chị em vừa đói vừa rét, đêm nằm phải dựa lưng vào nhau để tìm hơi ấm.

Rồi sau đó, Triệu Phi Yến vào làm cơ vũ nữ cho một hộ viện ở quận Hà Dương.

Được ít lâu, phú hình hầu Trương Phóng phải cảm vì sắc đẹp của nàng, thế là nàng nghiễm nhiên trở nên tình nhân của nhà vị công tử con nhà quí tộc có danh tiếng ở Trảng An.

Lại ít lâu nữa, Trương Phóng đưa Hoàng đế bí mật lên ra chơi. Hoàng đế — tức là Hán Thành Đế Lưu Ngao — Trông thấy Phi Yến ngồi là người tiên. Từ đấy ông thường cải dạng, lén tới Hà dương thăm Phi Yến.

Thiên hạ đồn rằng : Triệu Phi Yến thân thể, dáng dấp mềm mại, nhẹ nhàng, hát hay, múa đẹp, phẩm dung cả vẻ nữ ở Trảng An thời kỳ đầu suy tàn nàng làm đệ nhất. Người ta, Phi Yến lại còn là một người tính tử nồng nàn, lẫm cho dáng quan vương phải say sưa điên đảo, vì thế mà những cuộc vi hành cung ngày càng nhiều. Kết cục, Triệu Phi Yến đã chính thức trở nên tình nhân của Hoàng đế. Từ đấy Hoàng đế năng lên ra thăm Phi Yến luôn, thì bên ngoài, thiên hạ bắt đầu xôn xao bàn tán, còn trong triều, cũng có một vài vị giám quan lên tiếng chỉ trích Hoàng đế.

Trước tình trạng đó, Lưu Ngao bị Trương Phóng thúc giục, bèn đón Triệu Phi Yến vào cung. Nhưng vì Triệu Phi Yến là con nhà hèn kém, nên thoạt đầu, Hoàng đế chỉ cho nàng sung vào chức nữ quan hầu cận Hoàng hậu. — Ngày bắt đầu nhập cung của chị em Phi Yến đã đánh dấu một sự đang tiến và cũng trên trang lịch sử — lối sau đó, Phi Yến trở nên một vai chủ yếu trong cung Hán.

Triệu Phi Yến từ chức nữ quan hầu cận trong cung mà lên tới Tiệp dư, tới Phi tần, rồi cực, Hoàng đế truất bỏ Hoàng hậu, tôi lập Phi Yến lên thay.

2.— Hồi mới vào cung, Triệu Phi Yến đã gây được cảm tình với tất cả mọi người từ trên chí dưới, nàng không những có tài múa hát, lại giỏi văn chương, thông âm luật, gảy đàn cầm rất hay, cách nói năng cũng ăn bàm nhã nhặn, nội các Phi tần trong cung, không ai thèo kịp.

Khi Triệu Phi Yến lâm Hoàng hậu, Hoàng đế có tặng nàng một cây đàn cầm quí, đặt tên là « Phượng Hoàng ».

Phi Yến gảy đàn cầm, kỹ thuật cũng khá cao, nàng còn lâm một bài ca, phổ vào đàn, gọi là « Qui phong tổng viễn thảo ».

Hồi ấy muốn gửi vòng đụi vị của mình trong cung cấm, nên Phi Yến lại đem em gái là Hợp Đức đưng nối cho Hoàng đế.

Hợp Đức lớn lên, phong hoa tuyệt thế. Người ta đồn rằng : nàng chẳng những đẹp, lại còn khéo chiều chuộng, và có nghị lực hơn bậc đàn ông hơn cả chị.

Hoàng đế Lưu Ngao chiếm được cả hai chị em họ Triệu thật tâm mãn. ý tức đối với Hợp Đức lại càng yêu đâu bội phần, bên cung phong cho là Chiêu Nghi (1). Người ta cho rằng : hai cái em họ Triệu thị tức là Đông cung và Tây cung vậy.

THƠ

Con chim nhỏ trên đường

con chim sầu bước một
Hoài hoài bơ bơ trong vườn
khi những cành hoa cỏ
lo bề hoài phân hương
con chim đầu bước một
bước nào cũng đầu ăn sân
hai bàng cây vụ
đi vào trong am thâm
con chim sầu đông đợi
thơ tôn gì đâu em
cảnh chim đầy bóng tối
bóng tối đầy trong đêm.

TRẦN THÁO NGUYÊN

MỘT MÌNH TRONG ĐÊM VẮNG

Một mình trong đêm vắng
Với một mối sầu đây
Đường dài lê bước chân
Thanh phố một vùi say
Đèn khêu từng đỏng thức
Ủa vàng tối cát bụi
Tiếng giày khua buồn lắm
Vang âm tàn lặng vay
Khói nhả cuối cùng nhẹ
Gió mận hù đầu cây
Rét sâu vào hồn vắng
Ngồi rầy bóng chân gầy
Lối đời muôn nẻ rẽ
Cỏ độc một từ hành.
Làm gì cho lịch sử
Hay chết dần tuổi xanh?

HOÀNG KỲ ANH

LIỄU TRAI CHÍ DỊ

(TIẾP THEO TRANG 3)

— Bà già tức là Đức Phật hiển linh. Hai vợ chồng thắp hương vái lạy, khẩn xin cho mỗi con lại được xum họp một nhà.

Bà nói Thành tự bảo bị giác đi, cung với mấy người bạn dân bà vào ăn trong khu nhà. Một đêm thấy một bà già kêu tên lên là giác đến, mọi người đều hết hoảng chạy đi các nơi ẩn nấp.

Mẹ Thành đang chạy, gặp một đứa trẻ cởi ngựa, trao cây cương cho bà, rồi đó bà lên mình ngựa, trong lúc vội vàng. Mẹ Thành cũng không kịp bảo cho việc trên kia, ngựa đi nhanh như gió, chớp mắt đã đến bờ hồ, vô ngựa lướt qua trên hồ, mà mặt nước không hề sao động. Được một lúc, đứa trẻ đốt bó sài vụ, trả vào một gian nhà gần đấy nói rằng :

— Trong nhà kia có thể ở được.

Bà viu mở miệng cám ơn, ngoảnh lại thì thấy con ngựa đã hóa ra con Kim mao Sư tử (2), con tơn hơn một trượng, đưa trẻ cưỡi lên mà đi.

Ba mẹ vẫn, lay tay gọi con, e sẽ của Lịp tức mà ra. Trong nhà có người chợt ra hỏi, ai tiếng quen lắm, chỉ kêu thì ra là Thành. Mẹ con ôm nhau mà khóc. Con đau lưng mới vừa ngồi dậy, thấy chồng, ở nhà vui mừng hơn hở, cùng ngồi bà già là Đại sĩ hiện thân.

Từ đấy mẹ con lại cùng thành tâm niệm phật Quan âm. Rồi mua vàng lên nhà, sinh cơ lập nghiệp ở Hồ-Bắc.

Ngô Phiên (1) khi chưa lâm phân dụ truyền các tướng sĩ, hễ ai tay không mà bắt được hổ thì được cấp thưởng hậu, gọi là Đã hổ tướng quân.

Trong hàng Đã hổ tướng có một người tên Bảo Trự, cường hiệu lanh lẹ như vượn.

Bấy giờ trong phủ đệ Ngô vương xây cất tòa lâu cao, xà cột vừa dựng lên. Trự theo phái gốc lâu lên gượng lại đi, dựng trên chót vững xà nhà, chạy vòn qua lại đến ba bốn lượt, đoạn lăng mình nhảy vọt xuống đứng thẳng tập.

Ngô vương có cô hầu yêu, gọi ngọc danh tự là Cây tỷ bà nay, trục và phim tàn bằng thứ linh mao ngọc (2) làm áp cả một gian. Nàng qui bao gửi cây đàn, nếu không chính tay Ngô vương cho chứ thì không đem cho ai coi hết.

Một buổi tối, nhân kỉ yến tiệc, khách xin được coi cây đàn. Ngô-Vương không muốn bận phải thân viết giấy, bèn khách tới bảo sau.

Bảy giờ Bảo-Trự đương bên thưa :

— Không bận vương phải viết giấy, tôi có thể đi lấy về được.

Vương muốn thử tài, bèn sai người đi báo cho khắp nơi cung phủ đều biết trước, trong ngoài phòng giữ cần thận, sau đó mới ra lệnh cho Bảo Trự đi lấy.

Trự vượt mười mấy lần tường mới tới được cung mộc nàng ở, thấy bề trong đèn lửa sáng rực, mà của thì thêm khóa không lối nào vào được.

Chợt thấy dưới mái hành lang có con rợt đương gục đầu ngủ trên gối. Trự bèn giả vờ lâm tiếng mèo kêu để lại gọi tiếng rợt kêu « mèo tới, mèo tới » với tiếng vẹt giày giữa vỗ đập rất gấp. Tự bản trong có tiếng nàng gọi :

— Lục nhi đâu ! mau ra coi ! Mèo vồ chết rợt giờ ! Trự vội nép mình chế tối. Giây phút, một thị tỳ cầm đèn mở cửa đi ra, rồi khi cửa thì Trự đã lẻn vào, thấy cô hầu đang ngồi cạnh giữa cây tỳ bà đặt trên kỷ, liền lẻn tới đỡ nhẹ chạy ra.

— Cô hầu kinh ngạc, vội kêu :

— Cô ơi ơi !

Bọn lính canh gác xô cả lại, chỉ thấy Trự ôm cây tỳ bà chạy bay, dưới không kịp bắn phóng tên theo như mưa. Trự nhảy phóc lên nóc, chân trường cổ bơn ba chục gốc lâu lớn, Trự xuyên cây vượt ngọn như chim chuyền cành, hết tầng cây lên mái nhà, hết mái vọt lên tường, thế điện nhay thoát gác kia, đi như bay, thoáng mắt đã biến dáng nào mất.

Lúc kỳ khách bên Trương phủ đương ngồi uống rượu, chợt Trự ôm cây tỳ bà từ đâu nhảy xuống, cứa ngỡ vào đóng, gả chủ không động tiếng.

(1) Ngô tam Quê phong Bình tây Vương, trấn giữ miền Vân nam là một trong bốn Phiên trấn đời Mãn thanh. Tước hiệu gọi là Ngô Vương, theo phiên trấn trong nhiệm nên gọi là Ngô Phiên. Sau triều đình nghị triệt bỏ các phiên đi, Tam Quê bèn nổi lên làm phản.

(2) Tóc ngọc, vì đông tiết ra khi nóng, về hạ thì lạnh.

Vấn đề mãi dâm trong LỊCH SỬ LOÀI NGƯỜI

Biên khảo của THANH CÁC

Tại Ấn Độ—Sự thờ phượng thần Lingam. Theo thời gian nếu ta muốn tìm hiểu sự thông đạm thiêng liêng đời thượng cổ bắt nguồn tại đâu thì ta phải giở lại lịch-sử Ấn độ nơi mà ta sẽ tìm thấy các dấu vết đầu tiên của nó.

(Tiếp theo)

Thần Lingam của Ấn độ giống như thần Phallus Hy lạp và thần Priape Ai cập : Sinh thực khí nam được tất cả các dân tộc xem như là biểu trưng của sự sinh thực trong vũ trụ. Sự thờ phượng thần này bắt nguồn một thần thoại của nhân dân Ấn như sau: Trên núi vàng Kailasa có thần Siva (như Civa) ở. Trên núi có một chỗ bằng phẳng được đặt một cái bàn vuông có gắn chín hạt kim cương và chính giữa là một bông sen, trong lòng mang một hình tam giác là nguồn gốc của mọi vật. Từ trong tam giác ấy có Lingam vươn ra, Lingam chính là thần muốn thuở đã sắm tại nơi đây muốn thuở ?

Theo các giáo sư sử học Creuzer và Guignaut thì chính trên cái nét ấy suất hiện lên tiên thần đàn Phallus có hình của Siva, và theo một truyền thuyết khác, thượng đế phân chia Phallus thành mười hai Lingam tiêu quang, sau đó, thượng đế đem trăng tại nhiều chỗ trong nước Ấn Độ. Tại những nơi này các thần Lingam sẽ coi sóc tâm vùng khác nhau của thế giới.

Từ cái truyền thuyết Ấn độ đến rồi Lingam phát một thần sinh lâu đời nhất. Dưới con mắt của những bộ lạc tôn sùng Lingam theo hàn năng thì những sinh thực khí là những bộ phận thiêng liêng mà trí tưởng tượng của họ đặt nó dưới nó dưới sự chở của một Linh thần. Linh thần này là được các nhà truyền giáo cự thế hóa dưới kinh thức của sinh thực khí nam. Sự thờ phượng này dần dần đi qua lạm nơi gây ra các bệnh truyền nhiễm mà ta gọi là bệnh phong tình.

Pierre Sonnerat đã kể lại một truyền thuyết khác của sự thờ phượng thần Lingam và những sự liên quan đến các bệnh phong tình của những kẻ tôn sùng các thần Siva và Vishnu. Mặc dù câu chuyện này chỉ có giá trị của chuyện cổ hoang đường, nhưng nó đầu dưới một tâm mân gai trong một sự kiện có lẽ có thật. Sự kiện này phù hợp với nhiều tài liệu lịch sử có một giá trị không thể chối cãi. Đây là câu chuyện của Sonnerat : « Các nhà tu khổ hạnh đã tạo được một quyền lực rất sâu nhờ tung niệm và tu hành. Muốn giữ mãi những quyền lực ấy thì phải giữ cho tam của bản thân cũng như của sự mình được trong sạch. Nhưng thần Siva đã nghe người ta tán dương rất nhiều về sắc đẹp của sự cao nhã tu này và thân quyết định cam đổ họ. Thần hiện lên dưới hình thức một khách sĩ trừ là Fakir— cũng nên biết là những Fakir bao Ấn độ rất nhiều đến hàng bao nhiêu ngàn, ăn mặc gần như trần truồng và vô cùng dơ dáy. Dáo chúng rất kính trọng các Fakir và làm tất cả những gì có thể để tiếp đón họ. Khi Fakir đến làng thì tất cả dân ông đều rời khỏi làng để cho các Fakir tự do muốn làm gì thì làm, và theo trabon thì các Fakir đến làng giúp cho các phụ nữ thụ thai. Trở lại câu chuyện trên, thần Siva đột hiện một Fakir đẹp rạng rỡ, trong khi đó thì thần Vishnu đội lốt một thiếu nữ kiều diễm, đến chỗ các nhà tu khổ hạnh đang hòa hợp để cám dỗ họ. Vishnu đến nơi liền mất đưa tình và cám dỗ cách nào mà tất cả các vị tu hành khổ hạnh đều mê say sáng đến nỗi tình nguyện bỏ hết những công trình thì pháp để theo sau sắc đẹp. Sự mê đam của họ càng ngày càng tăng dần độ cuối cùng họ trở thành bất động, lờ đờ như là sắp đi gần kia.

Trong lúc đó thì Siva đi về chỗ cũ, vẫn cao nhã và hành, tay cầm ống nước như các người khác nhau, vừa đi vừa hát. Giọng hát của chàng say mê đúc độ tất cả phụ nữ đều bao lấy chàng.

(Còn nữa)

phát xuất từ Ấn độ sau lan tràn sang Âu châu.

TÔI BỊ BẮT CÓC

Bài của NGHIÊM-XUÂN-THIỆN

(TIẾP THEO TRANG 1)

Bởi vậy tôi đã xin soạn những lời phát nói ra khi bị bắt thân văn. Nhưng có ai học đến chốt ngờ !

Thật ra bao Mật Vụ đã từ lâu vẫn theo rõi như bóng với hình. Vì vậy họ cũng chỉ chờ việc tôi lại thân trạng sự Vũ vân Huyền ngày hôm nhỏ nhặt 16-6-64 ấy, và sau đó y sẽ tra khảo tôi để xem tôi đã nói truyện gì với trạng sư. Vì để tránh cho Trạng sư mọi sự phiền phức tôi đã phải khai lão rằng trạng sư là I người chỉ biết ăn phộn, cũng như tôi đã khai để gỡ cho nhiều bạn hữu của tôi.

Ở nhà trạng sư Huyền ra, tôi vẫn còn thấy bâu không khí nặng nề, như trời sắp nổi cơn giông tố.

Ngày hôm sau, các chúa bị phóng tha như ngày hôm trước. Nhưng như điện thoại tôi đã kiến lạc được được với chúa Xá lợi và chúa Cúc Minh. Vì do đó tôi được biết đàm tang của Thượng tọa Quảng Đức sẽ khởi hành ngày thứbảy 18-6-64, để hóa táng Ngài ở Phú Lâm I Nơi đây có duyên nợ chi cùng tôi mà vị Thượng tọa đã lâm tôi thần thức trong hai tiếng đăng hỏ, vì vào kinh phục vừa sắt thương, nên đừng trước lính cứu Ngài tự thiêu, tôi không sao cầm nổi nước mắt, sẽ được đem đi hóa táng ở đây, một ngày sau khi tôi bị bắt cóc, bịt mắt, và giam cầm ở một nhà gần nơi hóa táng Ngài ! Tôi chỉ cách nơi Ngài bị hóa táng chưt ít mà không được đến lễ kỳ Không những thế, sinh mạng của tôi, lúc ấy chỉ treo trên một sợi tóc !

Cả ngày hôm thứ hai ấy, không có việc gì đáng chú ý. Có chăng là mặt vụ đóng canh gác nhà tôi đã « đóng như cọc », và lém cho hàng xóm phải kinh hoàng. Ai cũng biết rằng mặt vụ ấy đình tôi. Chỗ này năm ba tên ngồi đánh ván, chỗ kia một hai tên giả dò đương đọc báo. Suốt trên một quãng đường giải trên trăm thước biết bao là sự hơi của tư gió cũng có của mặt vụ cũng có, xếp hàng thành một giây giải trong khu lân cận nhà 166. Hàng xóm ai ai cũng biết là sẽ có sự chăng lành xảy ra cho tôi, nhưng không ai dám lại thăm tôi, vì chẳng ai đám nói một điều gì cả về việc mặt vụ đóng nhà mới đến xôi đương chờ đợi tân công tôi Việc này tôi đã hiểu chế độ độc tài, cần ấp, thanh những. đe dọa tự do đe và tính mạng của mọi người.

Buổi tối hôm 17-6-64 ấy, thật là I thời gian định mệnh của tôi. Tôi thấy bên chân sốt ruột, nóng lòng, ngồi ! chỗ không yên.

Thường thường, vì cảng vắng, nên gia đình tôi ăn cơm rất muộn. Trung bình là ngoài 8 giờ tối, mới ăn cơm. Bởi vậy bữa ấy ăn cơm tối song thì đã 9 giờ. Thấy nóng ruột và bồn chồn, tôi muốn ra chơi ngoài đường để đón gió. Và lại ngày hôm sau, lại có lễ cầu siêu cho các ngư nhân Phật tử ở chùa Cao Mên đường Phan thanh Giản. Mấy năm về trước, chủ nhật nào tôi cũng lại chùa ấy, và tôi chơi thân với ông Sơn thái Nguyên, chủ tịch ban quản trị chùa ấy. Nhưng cuối năm 1961, tôi vì không chịu nộp cho anh em ky Nguyên mặt số tiền phạt vì vụ bao Thái Tuấn, nên đã bị bắt đi giam thâu về Chí hòa trong đúng một năm trời; và từ ngày ở Chí Hòa ra, tôi bận giây tư ở nhà, nên trong trên một năm trời chưa lại thăm chùa Cao Miên được Bởi thế, tôi định ngày hôm sau, 17-6-64, nhân dịp lễ cầu siêu cho các ngư nhân từ vì đạo, thế nào tôi cũng đến chùa ấy !!. Nhưng tôi đi mãi một mình cũng chán tôi muốn rủ một người bạn đi cùng với tôi cho vui, tuy rằng tôi không chắc lắm rằng anh ta sẽ đi với tôi.

Tôi ở nhà bước chán ra lúc đi độ chín giờ rưỡi tối. Nhà tôi ở trong một ngõ hẻm đường Hiền-Vương.

Khi tôi ra tới quan lộ, tức thì có một chiếc xe hơi màu đen đương đậu bên vỉa hè chạy thẳn tới lần. Đồng thời có mấy chiếc Vespa cũng chạy theo. Tôi không để ý gì đến những kẻ theo tôi.

Nhà bạn tôi ở đường Đinh tiên Hoàng. Từ nhà tôi đến nhà bạn tôi không xa lắm, chỉ chừng năm trăm thước.

Khi tôi gần tới đường Đinh tiên Hoàng thì chiếc xe hơi đen chạy thẳng tới, đậu hẳn lại, một chiếc Vespa ở đằng sau, nhảy ngay lại ở góc đường Hiền-Vương. Đinh tiên Hoàng, ở nơi đây lại có một cơ sở của Cảnh binh, có lính canh gác hẳn hòi. Tôi đi qua chiếc xe hơi đen, cũng ngó vào trong xe, nhưng trời tối chẳng nhìn được mặt ai cả. Vượt qua chiếc xe Vespa, tôi nhìn người ngồi trên xe ấy. Anh này ngăm mặt đi, người cũng đang ngồi, cốt để cho tôi không thấy mặt. Tôi tiến bước qua anh ta của cảnh binh (trước kia là cơ sở của quận đoàn). Lúc đó chiếc xe hơi đen, mở máy chạy rọt lên, vượt tôi hẳn chừng mười thước, đứng lại. Rồi của xe mở. Trong xe có hai người mang áo và súng sáu, nhảy vọt ra và sẵn về phía tôi. Hai người ấy nhảy sổ vào tôi, nắm chặt lấy tay, và gầy đau, gọi rằng, tỷ vào ngực tôi. Đồng thời một tên khác chạy lại xích tay bịt mắt tôi, và đẩy tôi lên chiếc xe hơi đen chở ngay đây.

Trong chốp loáng tôi hiểu ngay là tôi bị mật vụ của Nhu-Diệm bắt cóc.

(Còn nữa)

TIẾNG DÂN KÊU

Lá thư của đại diện Cán bộ vệ sinh ở các tỉnh kính gởi ông Tổng trưởng Y tế, nhờ báo Thời Luận đăng tải

Kính thưa ông Tổng trưởng,

Chúng tôi đại diện cán bộ vệ sinh toàn quốc, trân trọng kính thăm cầu ông Tổng trưởng Y tế nguyên vạng sau :

Vì chúc vụ, ngày ngày chúng tôi vào tận các thôn ấp xa xôi hẻo lánh để phổ biến cung chỉ dân những phương pháp phòng bệnh cho đồng bào. Vì phải lưu động thường xuyên nên chúng tôi tốn nhiều kinh phí hơn các công chức ngồi bàn giấy. Tuy vậy chúng tôi vẫn hăng hái hoạt động, không ngại bao nỗi khó khăn. ngay hiện đã các tạo phần nào cho đồng bào thôn quê một nếp sống mới mẻ riêng, và quốc gia ngày thêm phú cường noi chúng (vì dân có mạnh, được mới hùng).

Công việc khó khăn nhiều hơn những ngành khác, mà dưới chế độ cũ, chúng tôi không được chút ân huệ nào vì cố quyền lâm nhiều năm sau năm trời mà không được thăng thưởng, tương lai rất mờ mịt. Sở với các ngành khác, như Công Tin tuyên thư ký Nông tin và Hóa tác học sau thăng, với chỉ số 240. Ngành bao đồng, tuyên phó Thanh tra, học 4 tháng với chỉ số lương 240. Ngành giáo dục tuyên giáo viên, phổ thông cấp tốc học 9 tháng với chỉ số lương 240.

Bởi các lẽ kỳ chúng tôi thà thiết khẩn cầu ông Tổng Trưởng cứu xét cho tình cảnh thiệt thòi của chúng tôi mà ban cho chúng tôi 1 quy chế lương bổng tương đương với ngành công tin và Lao động như đã trình bày trên.

Trong khi chờ đợi sự cứu xét của ông Tổng trưởng, kính xin ông Tổng trưởng nhận nơi quy lòng thành kính và biết ơn sau sa của chúng tôi.

Saigon, ngày 20 tháng 1 năm 1964.

Đại-Diện toàn quốc đồng ký :

Dương-van-Hoa, Tỷ ty-tế Long-An, Huỳnh-da-Tài, ty y-tế Long-An, Nguyễn-Quốc, ty y-tế Bình-Định, Tôn-thất-Anh, ty y-tế Thừa-Thiên, Nguyễn-van-Hai, ty y-tế Khánh-Hòa.

Con chúng tôi, nếu muốn trở thành cán bộ vệ sinh phải học 6 tháng chuyên môn, nhưng khi ra, chỉ hưởng lương phụ động, đồng hóa công nhật, mặc dù vẫn điều kiện văn bằng vân ngang nhau mà vẫn bị thiệt thòi :

1.— Ngày nghỉ không được hưởng lương.

2.— Không được thăng thưởng, mặc dầu phục vụ đặc lực và thâm niên công vụ.

NHỮNG KẺ GIEO GIÓ

Tiểu thuyết trinh thám

phòng tác của ĐẠI PHONG

SỐ 1

CHƯƠNG I

Cuộc săn người

Chiếc xe mui trần lặng lẽ hướng đông tiến từ từ trên za lộ và hướng Nam Vang. Dầu đầu xe, một đoàn xe ej vạm vỡ quân phục đeo dây hay chương.

Trong xe tài xế mặc đồ trắng ngồi một mình trên bàng trước. Đằng sau là một quân nhân cao cấp uy nghi trong quân phục, ngực đeo dây hay chương.

Cả hai ngồi ngay ngắn, bất động, mặt lạnh lùng. Cách xe chừng vài trăm thước, năm người thơ thản bên đường không trống đông nào khác ngoài tiếng động cơ máy đần nổ rồn. Năm người chăm chú quan sát gần cuộc lông lánh mỗi hồi. Khi xe còn cách vài chục thước, gã cao lớn đã tạm nâng hình thước nhìn mặt suy tư đang đeo đuổi một ý nghĩ gì gay go...

Nhà đàn cảnh tên kinh động xa nhìn không quá 100 thước đưa kinh đen gương mặt đầy tự mãn, bần bình thản hết thuốc.

Gã ngang bắt Tất, nhìn xe vòn tới ngang nhóm bọn động-Hán chăm chú theo rõi từng cử chỉ mỗi người trong bọn.

Gã tạm nâng nhẩy hỏ vào tên vệ sĩ làm lịt nhào xe. Cao tên kia tổng đã ngăn ngang : dám vệ sĩ bị xe đè lên đàm luồng cuồng tên chạy theo rồi tăng cờ chỉ mỗi người trong bọn.

Tương khi đó tài xế vội hãm xe để tránh đám phải bọn vệ sĩ. Lập tức, gã cao lớn chạy tới tay cầm chiếc phong bì. Nhưng vừa tới cửa xe thì gã kinh đen bắt Tất, nhìn xe vòn tới ngang nhóm bọn động-Hán chăm chú theo rõi từng cử chỉ mỗi người trong bọn.

— Long !

Tự nhiên mân kịch diễn nên một cách kỳ lạ, bắt ngờ. Các vệ sĩ đứng dậy phải quân ân. Tài xế xuống xe bỏ mũ, lấy khăn thấm mồ hôi nhỏ nhạt trên trán.

Thái độ toàn bọn động cảng khó hiểu hơn ! Họ nhập bọn với lệ vệ sĩ và tươi cười góp chuyện. Gã kinh đen xen vào giữa đám nhân gã cao lớn hỏi :

— Thế nào.

— Tạm được.

Trên xe hai ông lớn không buồn cử động đã cao lớn chỉ trở khỏi hài :

— Các ông bự bình tính thế ? Mong rằng... gã kinh đen gật, ngài lời.

— Tôi đặt bình nộm cho giống thực...

Anh cho gọi tất cả anh em lại. Từ nay đến khi xong bọn anh không được ra phố nữa.

— Như vậy khó khăt quá ! Anh em đã bắt đầu ngán ở nhà.

— Sự mong đợi của đám tộc sẽn lâu hơn sự bình của các bạn nhiều.

Gã cao lớn bậm môi ? — Đồng. Ông có thể tin họ được.

Chiếc xe lặng lẽ được bỏ lại giữa khúc đường vắng, hai bên đồng ruộng gió, thuận tiện để diễn màn bi kịch.

Bọn vệ sĩ trút bỏ quân phục và lên xe ra về như những du khách nhàn hạ.

Gã kinh đen xem đồng hồ nói :

— Bây giờ bọn anh về đi

Bọn năm người lên chiếc xe vận tải đặt gần đấy và ra về.

— Đồng bọi mình, người lính đen rít một hơi thuốc dài đầy tự mãn. Khi xe vận tải khuất sau lùm cây, gã quay lại tiến về phía rừng vài trăm thước, ngăng lên. Trên cây một gã cầm súng, giữ trên nhánh cây lớn chờ đợi gã kinh đen hỏi :

— Thế nào ?

— Tuyệt quá !

— Thử coi.

Gã mang súng lướng lự :

— Sợ tiếng nổ làm mọi người biết.

— Ở ! Đồng rạp. Ở đây ít người qua. Dù nghe thấy họ cũng ngỡ là tiếng súng săn.

Gã trên cây nâng súng, bóp cò. Tiếng nổ chát chúa làm chim muông bay xáo xác, kêu vang cả một khu rừng.

Lát sau Gã này thoán thoát trụt xuống và nòng đi với gã kinh đen tới chiếc xe quan sát hai bình nộm.

Ông lớn mặc thường phục bị một lỗ lũng ngay giữa ngực ngang tim lâm gần trong ruột lòi ra ngoài.

Gã kinh đen quay nhìn Gã cần súng thành thực khen : khá thật !

Gã này đứng tỉ tay vào súng không cùng và đáp :

— Xe đích mới chút không sao.

— Tôi đã nghiên cứu lọi thì địa bình. Tôi đặt mốc ngăn, đánh dấu không chính tính tốc độ xe vô. Hay ta thử được nhiều lần nữa ?

— Không cần thử giờ ! Vì lại tập nhiều bọn nó nghi, vì dưa gã cần súng chăm một điều thước nói :

— Ông thực tài. Lôn nhỏ bọn nó tin đã xô ngã bọn vệ sĩ lăn ngửng đoàn xe.

— Đi nhiên ; cuộng tin phụng sự lý tưởng chúng nó không biết đến kiến nghị cho chính khách đầu cần xếp đặt ti mỉ vậy.

— Ông thực tài. Lôn nhỏ bọn nó tin đã xô ngã bọn vệ sĩ lăn ngửng đoàn xe.

— Đi nhiên ; cuộng tin phụng sự lý tưởng chúng nó không biết đến kiến nghị cho chính khách đầu cần xếp đặt ti mỉ vậy.

— Ông thực tài.

— Đồng là đã ngu ! cả lũ !

— Đu sao ông cũng đã mưu gã kinh đen thở dài.

— Tôi chỉ thèo hành lệnh đồng. Gã chỉ mấy bình nộm bảo : chú mở thùng xe để hai ông bự ngồi đó kín đáo.

Năm gã tự bọp trong phòng gã cao lớn đã sạm nắng nhìn trên giường. Hai gã khác ngồi vết vào trên ghế, gã thứ tư đứng bên người ngồi, ngó người kia mặt cười khách hạn bực. Gã này mặt hớp, đứng trước gã cao lớn nét mặt hầm hầm.

— Tại sao giam hãm bọn mình mãi vậy ? Mười lăm ngày rồi.

— Bình tính nào Mường Sai. Ở đây được tiếp đón tử tế cần muốn gì.

Mường Sai nóng ruột đi lại trong phòng lầm bầm :

— Tiếp đón tử tế ! Tao chỉ cần ra ngoài cho phố phố chơi. Ở đây ngột ngạt quá !

— Bonn kim mỉm cười để dài và rất hơi xỉ gã nhưng gã đứng bên cửa sổ đã giảo.

— Cần nhẫn ngay.

Mường Lai nói :

— Vì chúng mày cứ ngoan ngoãn im lặng. Chúng mày cho chuyện đó thường sao ? chỉ trao một kiến nghị mà phải giam hãm bao ngày.

— Cũng tác bọn ta rất quan trọng. Mường Sai bảo.

— Chính lớc bọn bội nghị này là chứng tỏ phải hành động. Dư luận quốc tế đương chăm chú theo dõi. Với đây đã đại diện quốc gia tự do, việc lâm chúng ta sẽ ảnh hưởng lớn, nhưng nếu đọa phố một chút hại gì đâu ?

— Bonn kim lóc ngày mới nhôm dậy và khẽ lên tiếng.

— Không nên chuyện chu mày ! vì chi cần lợt xa một chi tiết nhỏ là hỏng cả việc lớn.

Mường Sai gào lên :

— Đưa nào ngu mới bớp xếp

Bonn kim chỉ nhôm vai và bảo :

— Vô tích Mường Sai. Hơn nữa bọn mình cũng chả phải chỗ lạu gì.

Mường Sai hai tay nắm chặt mặt cau có vẻ giận dỗ. Bữ thình lình hắn gầm lên với Bonn Kim.

— Mày chịu khó nói lại với ông.

— Vô ích.

Mường sai đưa mắt nhìn chung quanh, thấy toàn độ mặt tức bực hoặc lành đạm hãm lãm bẩm.

— Cả lũ ngu !

— Ngu vì nước đây chứ em.

Gã đứng bên cửa sổ nói mát.

Mường Sai lại gào :

— Tao không yêu nước bay sao ?

— Rất bát thình lình gã phàm phàm đi vụt ra ngoài.

Một người trong bọn lên tiếng :

— Tao ghét lũ bông bột như vậy.

Bonn kim giải thích :

— Nó cần gì ! cả bọn nhao nhao. Nhận nữa thằng không được sao ? nhưr bọn anh ?

— Đừng ! nhưng Hắn hơi bất thường.

Bonn kim chăm thuốc và thong thả kể.

— Đã bao ngày nay, nó kể với tao là nó đã nhịn quá sức, nhẫn cần... bất chấp chuyện gì xảy ra !

— Một tên trong khối hài

— Tao không tin. Ngày tối nay Tao khóa chặt cửa buồng không cho ai ra ngoài.

— Bonn kim tiếp. Tao đã nói với tế trưởng nhưng lão không cần biết. Lão cương quyết không cho tiếp xúc bên ngoài.

— Đừng.

— Đi nhiên, vì chả của lâu gì.

(Còn nữa)

Từ Nhà kho Quán Ven Đường (chủ quán Huỳnh Chiếu Đẳng)

QUỐC CỘNG HUYẾT LỆ SỬ

NGA CAN THIỆP NGĂN CẢN TRUNG-CỘNG KHÔNG ĐƯỢC LÀM LIỀU

Tác giả TRỪNG THANH

(Tiếp theo)

Vì việc xảy ra bất ngờ gấp rút, nhà đương cục Diên-an cũng kịp lúc chuẩn bị, không kịp hỏi ý-kiến Mạc-tư-khoa, bèn tự tiện một mặt phát biểu tuyên ngôn ủng hộ cuộc nổi loạn của binh sĩ Tây-an, một mặt phái bọn Chu-Ân-Lai ba người lên máy bay tức tốc đến Tây-An.

Tới nơi, bọn Chu-Ân-Lai đưa ra một kiến nghị đầu tiên, là chủ-trương lập ngay một cơ cấu có tính cách một chính phủ mới, gọi là « Quân sự Ủy-viên hội chống Nhật » với bọn tay chân bao gồm mười vạn số bộ đội của Dương-hồ-Thành. Kế đến đề nghị Hồng-quân phải hỏa tốc từ Thiểm Tây tiến ngay đến Tây-An, chuẩn bị sau khi hộ Tưởng nhận rồi, thì lập bộ lực lượng cánh quân đông bắc với số quân của Dương-hồ-Thành lại để cùng quân đội Nam-kinh quyết tận sống còn.

Bây giờ rõ nhiên là Trung-cộng giở hết sức bí mật, nhưng rồi lần tức dự mưu cũng bị tiết lộ nên Mạc-tư-Khoa vội và can thiệp ngăn Trung-Cộng không được thiện tiện làm bậy. Trong con mắt Stalaine lúc ấy, thì đáng là một việc tốt quan hệ có giá trị rất lớn. Bởi lẽ với điều ước đã thì có thể lợi dụng ngay Quốc-dân chính-phủ để kìm hãm quân Nhật lại, khiến Nhật không dám đốc lực lượng tấn công Liên-Sô. Họ Trương vì nhẫn nhục đã lâu nên nóng lòng khác chống Nhật, nhưng thực lực của họ Trương có gì đâu. Nếu trong một lúc bỗng bột đề họ Tưởng bị giết ở Tây-An thì kết quả chắc chắn là dì đến nội chiến toàn-diện một tập tốt cho quân phiệt Nhật nuốt trôi Trung-hoa một cách quá dễ-dàng,— và sẵn sàng cái thế ấy chỉ một bước tiến nữa là có thể tấn công vào Tây-bồ-lợi Á. Vì thế mà ngay sau khi biến cố Tây-an xảy ra, với bọn Tưởng lãnh phân bạn có ý « khuynh tả » kia,— Mạc-tư-khoa biểu-thị phản đối kịch liệt. Qua sáng ngày 14 tháng mười hai, lập tức cơ quan phát ngôn của Chính phủ Tô-liên là tờ báo « Tin Tức » cho ra bài xã-luận kịch liệt đã kích Trương-học-Lương. Bài xã-luận nói rằng : «... việc phản biến ở Tây-An, bất luận là nó đã được tiến hành dưới khẩu hiệu hoặc dưới kế hoạch nào,— hãy xét rằng hành động ấy chẳng những chỉ ngụy hại cho toàn thể Trung-hoa. Một việc có thể trông thấy ngay kết quả rõ ràng là : Chẳng kể rằng Nguyên soái Trương-học-Lương quyết tâm chống Nhật đến được mức độ nào, nhưng hành động của ông ta theo lối ấy, chỉ tổ giúp cho Nhật-bản Đế quốc chủ nghĩa càng thâu được lợi. Không cần phải đòi hỏi gì hơn : chỉ cần một điều là kẻ Nam-kinh Trung-cộng giữ nguyên cái chánh-sách không hợp tác với kẻ xâm lược là Nhật, thì « Nhân dân thống nhất chiến tuyến » sẽ không phải là chiến tuyến phản đối Nam-kinh trái lại chính là chiến tuyến hợp tác với Nam-kinh...»

Kế đó, Nhật bản liền chỉ trích trách-móc Tô-Liên và Trung-cộng đã ngăn ngừa giật dây gây nên biến cố Tây-An,— trong khi Tô-Liên cũng chỉ trích Nhật bản đã gây nên việc ấy (kỳ thực thì cả hai bên chỉ là tuyên truyền, nói bậy) Cùng một hôm ấy, tờ Chân lý báo của Tô-liên, ngay đầu « mục tin mới » viết rằng : « Những phần tử theo Quân-quốc chủ nghĩa Nhật bản đã « tính toán một cách chính xác rằng hễ Trung quốc xảy ra việc gì thay đổi, thì lập tức khắp nước từ thành thị đến hương thôn liền sẽ tới đoàn kết chung quanh Tưởng Giới Thạch. Sự đoàn kết ấy đủ để ngăn trở kế hoạch của Nhật muốn biến Trung-hoa thành đất thực dân của Nhật.

Vì thế họ (chỉ Nhật bản) hết sức súi dục một số ít tướng lãnh phản đối. Chính-phủ Nam-kinh »,

★

CHÂU ÂN-LAI CŨNG ĐỐI CHIẾU KHUYÊN NGĂN TRƯƠNG-HỌC-LƯƠNG

Thái độ ấy của Mạc-tư-Khoa lập tức đã ngăn giữ được cái đà tấm của Mao-trạch-Đông và Châu-ân-Lai định sắt hại Tưởng-giới-Thạch.

(Còn nữa)

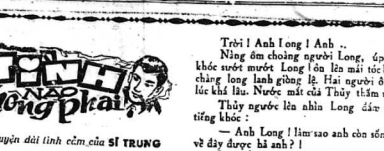

Số 7

Truyện dài tình cảm của **SĨ TRUNG**

— Thúy ! Em Thúy ! Anh về đây nè.

Thúy đánh bộ cập, lập cập hỏi lại :

— Anh ... anh là ... ma ? Anh ... anh đừng ... nhát em.

Long mỉm cười nói lớn :

— Em nói gì kỳ vậy ? Anh đây mà ! Anh là người thật đây mà.

Thúy lắc đầu, toàn thân run run bần bật. Nàng đưa tay ra phía Long khoắc lia lịa :

— Không ! không ! Anh đừng nhát .. em. Em sợ ... lắm ! Em ... sợ lắm ! !

Nàng vừa cất bước chạy ra sau nhà thì Long quát lớn :

— Thúy ! Thúy đừng lại ! Đứng lại anh biểu ...

Thúy khựng lại, lảo đảo suýt ngã xuống. Long phóng tới nâm hai vai nàng xoay mạnh trở lại, Thúy nhắm nghiền mắt, lịm đi. Long tát mạnh vào hai bên má nàng lay gọi :

— Thúy ! Thúy ! Tỉnh lại. Anh đây. Long đây mà.

Thúy nhăn mặt, từ từ mở mắt ra. Nàng trợn trừng hai mắt, rú khẽ lên. Long vật mạnh hai vai nàng gọi lớn :

— Thúy ! Thúy ! Anh đây mà. Anh còn sống đây mà. Đừng sợ nữa. Anh là người thật chớ không phải ma, quỉ gì đâu.

Thúy hơi tỉnh trở lại. Nàng nhìn đăm đăm vào mặt Long một lúc. Nàng kêu to lên :

Trời ! Anh Long ! Anh ..

Nàng ôm choàng người Long, úp đầu vào ngực chàng khóc sướt mướt Long lồn lên mái tóc bồng của vợ. Đôi mắt chàng long lanh giòng lệ. Hai người ôm chặt lấy nhau một lúc khá lâu. Nước mắt của Thúy thấm ướt ngực Long.

Thúy ngước lên nhìn Long đăm đuối. Nàng hỏi trong tiếng khóc :

— Anh Long ! Làm sao anh còn sống ? Làm sao anh còn về đây được hả anh ? !

Long đưa tay chấm nước mắt trên đôi má Thúy, mỉm cười nói :

— Nhờ một phép mầu nhiệm. Trời Phật đã cứu anh. Long nhìn sang bàn thờ của mình vừa cười vừa hỏi Thúy.

— Em thờ ai đó ?

— Thúy đáp giọng buồn buồn :

Không ai tin anh sống cả. Thật là một phép mầu nhiệm, một phước lớn của nhà mình. Anh Long ! Tại sao anh thoát được nạn ? Còn mấy người kiểu khác còn sống sót không anh ?

Long tiến đến bàn thờ thắt tăt ngọn đèn dầu và ba cây nhang còn một đoạn nơn. Chàng hỏi Thúy :

— Hai con đâu rồi em ? Chúng nó có để tang anh không ?

— Hai đứa nó còn ngủ. Lẽ dĩ nhiên là con phải để tang cha mình chớ !

Long ôm ngang vai Thúy dìu vào buồng của Ngọc Mẫn. Chàng hồn lên má Thúy nói êm nhẹ :

— Anh sẽ kể hết cho em nghe tai nạn đã xảy ra và làm thế nào anh còn sót được.

Thúy cúi xuống trầm giọng nói :

— Suýt chút nữa em chết oan ức rồi.

Long ngạc nhiên hỏi :

— Tại sao vậy ?

— Vì ngờ là anh chết thật. Anh chết, em làm sao sống nổi. Nếu không có anh thì ông và anh tế Công can gián, thì em đã tự tử sau khi có tin anh mất tích rồi.

Long cười pha trò :

— Em chết rồi còn ai thờ phượng, cúng giỗ anh ?

— Còn con của anh chi .

— Chúng nó bận lo cho vong hồn của mẹ chúng !

Hai người cùng cười. Đến ngang cửa buồng. Long nhìn vào Ngọc và Mẫn đm chặt nhau ngủ say. Long buông Thúy ra đưa bước vào bên con, nhưng Thúy cản lại :

— Đừng ! Đừng anh ! Anh sẽ làm chúng nó sợ. Là khóc lên bây giờ. Để hai con ngủ yên. Anh đã về đây rồi, không cần phải vội vàng gì Em sẽ lấm chúng nó ngạc nhiên và thích thú trước khi chúng thấy mặt anh

Long nhìn đăm vào mặt Thúy khói hài hỏi :

— Em định chúng nó xả tang cho em và hai con ?

— Thúy cười cấp lại :

— Sau ngày đi viếng mộ của cố thi sĩ Trần Long !

Thúy và Long cười ngất. Hai người dìu nhau vào buồng riêng . . . »

Đêm bảy giờ Thúy còn nhớ rõ không sai một mết những gì đã xảy ra ở ngày Long trở về đột ngột sau một thắng mất tích trong vụ tàu Kim tượng bị đắm giữa biển khơi.

Nhớ lại chuyện cũ, Thúy càng chua sót trước cái hiện tại đau đớn của gia đình mình. Thúy thầm nghĩ rằng đời người ít có dịp may và nếu có dịp thì thật khó mà có đến những hai lần. Hơn thế nữa tai nạn đắm tàu nào phải là tai nạn tầm thường : mất lắm xảy ra là mất lần Từ thần không để sót một ai dưới lưới hái gióm gỉnh mình. Long đã trốn thoát khỏi vòng hãy Sự và bây giờ chàng lại sa chân vào một lần nữa. Thúy không hy vọng Long có thể sống sót trong tai nạn không khiếp nầy.

(CÒN NỮA)

(Phỏng dịch Gigi của COLETTE)

Số 7

THỌ HẦU

I

— Im mồm ! Chúa biết tính Liên thường ngược với lẽ thông thường là đã rồi, Miếng Jambon của mẹ chúa đầy ở trong hai cái đĩa » *chúa để nó vào chỗ mát.*

Bé Nhung đã ngũ hồi mẹ em về. Mẹ em, nàng Phương Nhi, tên nữa bằng chữ nhỏ trên các biểu quảng cáo của kí viên. Bà Tham An ngồi lựa bàn chờ con. Theo lẽ thường vẫn hỏi xem coi bà còn mệt quá không. Theo tập quán trong nhà, nàng Phương Nhi cũng trách mẹ sao vẫn thức để chờ mình. Và bà Tham trả lời theo cả lẽ :

— Mẹ không thể nào ngủ yên được nếu mẹ chưa biết con đã về. Cả Jambon và cả một bát con đậu xào nóng đấy. Và những quả mơ nữa chín. Rượu bia thì để ở cửa sổ đấy.

— Chúa bé đã đi ngủ rồi ạ ?

— Dĩ nhiên.

Nàng Phương Nhi ăn mạnh mẽ, nhưn giỡ ra không lấy gì làm ngon miệng lắm. Phần sáp lám cho nàng thêm đẹp nhưng bỏ trang điểm đi thì mi mắt nàng đã thấy hồng hồng, miệng nàng đã lợt lạt. Vì thế cho nên bà Tham vẫn nói chúc rằng thằng lợi của Phương Nhi ở sân khấu, khi ra ngoài phố không còn nữa.

— Hết hay chưa con.

Phương Nhi nhìn mẹ.

— Vâng, con hát được. Nhưng cái đó đưa con tiền tới đâu. Chỉ có là lợi cho chủ rạp thôi, mẹ nghĩ kỹ xem. Chả ! Chả ! con làm thế nào kham được đời sống như thế nầy.

Bà Tham An trịnh trọng bảo :

— Chính con đã chọn cái đời sống nầy. Nhưng con sẽ chịu đựng được hơn, nếu con có một người nào, chính cảnh hiu quạnh đã làm cho con bực rọc và khiến con nhìn cái gì cũng thấy đen tối. Con không được như thường

— Ồ ! Chúng ta đừng lôi đề truyện ấy ra nữa, mẹ ạ. Con đã khá mệt lắm rồi. Có cái gì mới lạ không.

— Chẳng có gì cả, người ta chỉ nói đến sự đoạn tuyệt giữa Phi Hù ụ và Liên Hương.

— Con tin mẹ rằng người ta có nói. Ngay cả ở trên sân khấu hì viện, là tân thời

Bà Tham An nói :

— Đấy là một biến cố liên quan đến thế giới.

— Đã có những điều dư đoán gì chưa.

— Con sẽ không ngờ tới ! Hãy còn sớm quá. Cậu ấy đang giữa lúc sầu khổ. Con cũng tin được rằng, tới tam giờ kém mười lăm cậu ấy còn ngồi cầu con đương ngồi, chưa bài viết con Nhung. Cậu ấy nói không muốn đi dự hội thi hoa.

— Không đi ạ ?

— Có chứ ! Nếu cậu ấy không đi thành ra ai ai cũng để ý. Mẹ khuyên cậu ấy nên suy nghĩ trước khi quyết định như vậy.

Phương Nhi nói :

— Ở hí viện, họ bảo rằng một cô đào hát ở cạ vũ trường sẽ có có được cậu ấy để ý, một cô đến là Thùy Lan ở rạp Olympic. Hình như cô ấy đông một trò uốn người, nằm trôn trong một cái sọt nhỏ như cái rọ chó con, và khi đem lên sân khấu, cô ấy vươn khúc chui ra như con rắn.

Bà Tham An, với một bộ điệu khinh khỉnh, bĩu chiếc môi dưới rộng ra.

— Dù thế nào mặc dầu, I hi Hùng chắc không đến nỗi phải đeo đuổi bọn đào hát ở các hí viện đâu. Phải thừa nhận một cách nghiêm trang cậu ấy chỉ giao thiệp với giới lãng mạn thượng lưu như một người độc thân ở địa vị cậu ấy phải giữ.

Phương Nhi lâm bậm :

— Không con bỏ cái đẹp

— Con hãy nên cẩn nhắc lời nói con ạ. Gọi trắng sự bất ra thì cô bơn cái gì đâu. Các ông nhân tình của Hùng đều là những con nhà tử tế cả đấy. Một sự đan đíu nói một cô gái lăng mạn thượng lưu là đường tối đốc nhất thích hợp với cậu ấy để chứ một cuộc hôn nhân thích đáng. Giả thử có một ngày cậu ấy muốn lấy vợ. Tu sao chúng ta cũng ở nhưng chỗ lợi thế để được biết ngay tin tức khi có sự gì mới lạ. Cậu Hùng tin mẹ lắm ! Mẹ muốn con được trông thấy tức cậu ấy đói mẹ pha cho một chén trà kim các... Một dịu trẻ, một dịu trẻ thực sự. Vã lại cậu ta mới có ba mươi ba tuổi đấu. Cái cơ hội ấy trên vai năng nề biết mấy. hương Nhi chớp chớp cặp mi mắt mầu hồng mia mai.

— Thì mẹ hãy đi ngoi cho cậu ta lúc mẹ lấy thế làm mãi lòng. Không phải là để dò hỏi gì đâu, nhưng từ ngày chúng ta biết cậu Hùng thì cậu ấy chỉ có biểu lộ lòng tin cậy xuống thôi mẹ ạ.

— Cậu ấy có mang ơn gì với chúng ta đâu. Và nhờ cậu ấy, luôn luôn chúng ta vẫn có đường đi làm mới, làm rượu curacao và thỉnh thoảng một con gia cầm trong cả trại của cậu ấy, và những sự ân cần đối với con nhỏ.

— Nếu mẹ đã lấy thế làm bằng lòng...

Bà Tham ngừng cao cái đầu đỏ sộ lên :

— Rất đúng. như thế là mẹ bằng lòng rồi. Hơn nữa, nếu mẹ chẳng bằng lòng, cũng chả khác được gì.

(CÒN NỮA)

LĂNG GIỐC

Hồ Đại Thành người nước Sở, bà mẹ vẫn ăn chay niệm u-pháp Đại Thành ngày sang trường, tất pua miệu Quan âm, mẹ thường dặn mỗi lần đi qua, phải vào miếu lễ.

KIM Y DIỀU dịch

Hồn ấy Thành vào miếu, thấy một thiếu nữ đất đóa trên con chrơ đua trong miếu. Thiếu nữ tóc mới chấm ngang vai, xinh đẹp thanh tao, năm ấy Thành mười bốn tuổi, trong lòng yêu lắm, bèn bắt họ tên, cô gái nói :

— Tôi là con gái Tiêu họa sĩ ở phía tây miếu nầy, tên gọi Lăng Giốc, anh hỏi làm gì ?

Thành lại hỏi chăng là ai, cô gái đó mặt đáng không có. Thành lại hỏi :

— Tôi lâm chăng cô được không ?

Cô gái thẹn thùng đáp :

— Việc đó không phải quyền ở tôi.

Miệng nói thế, nhưng đôi mắt to, trong xuốt vẫn ngầm nghĩa Thành từ đầu tóc gót, nhưrờng như có ý thỏa thuận, Thành đi ra, cô gái chạy theo đến cửa.

— Ông Thời nhỉ! Thành phần với cha tôi lâm, nhờ ông ấy lâm mối, tất phải xong.

Thành sửn vâng, nhân nghĩ cô gái vừa thông minh lại vừa đa tình, trong bụng cảng mến. Về nhà với mẹ, Chu thực nổi lòng. Bà mẹ được có một con, muốn gả cũng chiều, lập tức nhờ Thời lâm mối. Tiêu thanh cười nhiều quá, nên việc không xong. Thời hết sức nói hộ là họ Thành xưa nay tiếng tăm trong sạch, lại nhiều người học giỏi, Tiêu mới nhận lời.

Thành có một ông bác, tuổi đã già, mà không có con, dạy học ở Hồ bắc, vợ chết ở chủ dạy học. Bà ấy Thành sai con sang chịu tang. Được vài tháng toan vô, thì ông bác cũng lại ốm, rồi chết nốt. Thành vì thế lưu liên lâu ngày, không về được. Gặp khi có bọn giặc lớn chiếm cứ Hồ nam, thế là từ đây tin nhà đoạn tuyệt. Thành ngồi lâm lót trong đám thường đau, một mình trơ trọi, buồn tủi bơ vơ.

Một hôm có một bà già, tuổi trạc bốn tám không biết từ đâu đến cô quanh quất trong lăng, mặt trời đã lặn cũng không đi. Nói là loạn lạc không biết về đâu, muốn tự bán mình cho người cái gái, thì nói rằng : không muốn bán mình làm đầy tớ, cũng không muốn bán mình làm vợ, nếu cô ở đâu và làm thế nào thay, không lấy một xu. Ai nghe nói cũng tức cười.

Thành đến xem, thấy bà già có một vẻ nết giống mẹ mình, bất giác động lòng thương cảm, tự nghĩ mình trơ trọi một thân, thường ngày tưởng nom mẹ và, bèn đón bà về, gọi là như con cháu. Mừng lắm, hàng ngày thì trong lau giấy làm lụng khá nhọc, y như một bà mẹ ruột. Hễ thành có lâm điều gì trái ý là mắng hơ cô trái nắng gió giới, thì sắn sóc nâng niu quá hơn con đã. Chợt một bữa bảo Thành rằng :

— Ở đây yên ổn không có sự gì đáng ngại, con tuổi đã lớn rồi, tuy là ở nơi quê mùa đất khách, nhưng thiên loàn cũng không thể bỏ được, vài năm nữa ta sẽ lấy cho con một người vợ.

Thành khóc nói rằng :

— Con đã có vợ rồi, chỉ vì cha bắc nam cách trở đó thôi !

Mẹ nói :

— Trong thời loạn lạc, lăng người biến đổi, không biết đâu mà lường, bà có lẽ cứ ngồi mà đợi chết giả hay sao ?

Thành lại khóc nói rằng :

— Đứng nói vợ chồng kết tóc se tơ nghĩa không nên phụ, mà dù có muốn lấy vợ nữa, thì ai thèm con cháng gả nhưng hạng trôi nổi như con.

Mẹ không bảo sao cả, suốt ngày chỉ may chăn may gối, thay mùng thay rèm, lo lắng sao nọc cho Thành thực là chu đáo. Cũng không biết mụ lấy tiền ở đâu ra mà sắm sửa.

Một hôm trời đã tối, đặn Thành rằng :

— Cứ thắp đèn ngồi đợi. đừng ngủ đã là đi xem cô đâu mà đến chưa. Rồi ra cửa đi, đợi mãi đến hết canh ba, mụ vẫn chưa về, trong bụng lấy làm nghi hoặc. Một chốc nghe người cửa có tiếng ăn ăn, ra xem, thấy thấy một người con gái ngồi ở trong sân, đầu bù tóc rối đang vật vã khóc lóc. Thành sợ hãi hỏi ai, cũng không trả lời, một lúc lâu mới nói rằng,

— Ai lấy tôi cũng chẳng phải là cô phúc đâu. tôi chỉ còn một chết mà thôi !

— Tôi lúc bé đã nhận sinh lễ của Hồ Đại Thành, ai ngờ anh ấy sang Hồ bắc, rồi tự lấy đến nay không có tin tức gì nữa. Cha mẹ tôi bắt tôi phải về nhà anh, anh lấy được thân tôi, nhưng anh không đoạt được chí của tôi đâu !

Thành khóc mà nói rằng :

— Chính tôi là Đại Thành đây. Cô phải thành là Lăng Giốc không ?

Cô gái gạt nước mắt, kinh hãi không tin, bèn đưa nhau vào trong nhà, đến trước đèn cùng ngồi, rồi nói rằng :

— Có phải là thực không, hay là mộng ?

Hồi mà đôi buổi làm vui, cảng kể lể những nỗi đau khổ sau khi ly biệt. Nguyên người kia, sau khi loạn lạc, bơn một trăm quanh vùng Hồ nam, dần cư trốn hết, không còn bóng một người. Họ tiêu đọn nhà nhà chạy sang phía đông trường sa rồi nhận sinh lễ của họ Chu, nhưng trong lúc loạn tạc không thể cưới hỏi đường hoàng được, bèn bọn đến tối, về đưa cô đâu về nhà chồng.

Đêm gió đón đau, Lăng Giốc chỉ khóc. nhất định không chịu gỡ đầu rửa mặt. Người nhà cứ kéo bừa lên xe, đưa đi. Đến nửa đường cô đâu đâu sẵng đi. Vừa lúc ấy có mấy người khiêng kiệu đến, nói là người nhà họ Chu sai đi đón, rồi lập tức đó nâng lên kiệu, đi nhanh như bay. đến đây mới dừng lại. Cô mới bê gia ra đất vào, nói rằng :

— Đây là nhà chồng con đây, cứ vào đi, đừng khóc nữa. Mẹ chồng con sớm tối cũng sẽ đến.

Nói rồi bỏ đi. Thành hỏi tí mỉ hết mọi chuyện, mới tình ngộ ra rằng :

(Xem tiếp trang 2)

BỆNH NÃO THƯỚC NẦY

Chuyên trị : Bịnh đau gan, ruột, dạ dầy, nhức đầu kinh niên. Phụ nữ bệnh máu huyết, trẻ con đổ mồ hôi trộm. Bồ dưỡng các bệnh hư hao. Trị, mạch lươn, đại tiện ra đờ chứa bệnh.

Nhà thuốc Nguyễn-đông-Di 579 Phan-đình-Phùng — Saigon

Số 7

HỒI-I

MỖI LÚC MỖI KINH DỊ QUÁI ĐÀN

Bách Xuyên biết Thanh Dương vốn là một tay hào khí ngất trời, không hiểu sao giờ lại ra vẻ « đê đàn trong quả như thế ? Nay thấy ông ta vui vẻ trở lại, nên cũng yên lòng, nhân cười hỏi rằng :

— Vô cảng cảu hiến đệ vốn đã đã khác thường, lại thêm đã tích ở Nam cương đã hơn mười năm, lẫn là công phu cảng tinh tiến...

Không dợi hết lời, Thanh Dương đã nhân nhó cười, và nói :

— Bo nâm trước đây, trong lúc tính tua luyện « Hàn nguyên chân lực » để đi cùng lê huyệt, chỉ vì một phút phân tan nội khí không thận trọng, suýt nữa thì uổng bát công phu một đời đã học. Tuy đã ngày đêm khổ luyện, mà vẫn chưa đã thăng được cái thô đích yêu dự thì có ngại gì chẳng lăng tay giún chơ! với Đoạt hồn kỳ một chuyện !

Nghe bạn nói là vốn tiếp tục huyền công xoa khí, Bách Xuyên không khỏi vẻ tan xuyt xoa than là cực khổ. Biết rằng việc đem sức mình ra giúp cho kẻ đương luyện, mượn da sức để tự đả thông lấy khí mạch, đôi khi ở người giúp sức mất công lực cực nhọc. Mình không đã công lực để làm việc ấy nên đành chịu, không giúp nổi bạn. Bách Xuyên nhân lại hỏi bạn :

— Thiên sĩ đạo trưởng đã không chịu cho ta gặp mặt, thì nên nói lại đây vô ích. Chỉ bằng ta kéo nhau tới Lê Lương sơn với Thường tử Tuân hòa mà có giúp ông ta được gì chăng.

Bạn người cùng lên mình ngựa, tiếp tục lên đường. Sử khẩu Linh cô ý ghìm dần ngựa lại sau. Ước chừng sa bả vả sự phô cơ ; chỉ thấy trên chiếc lá có vạch bốn chữ « ĐÊM NAY CHỜ NGƯ.»

Bách Xuyên đương nâng lòng vì việc ông bạn giá Thường Tử Tuân, trên đường đi mệt mạch ra rời, trong nửa ngày đã vượt được hai trăm dặm, bỗ qua cả mấy nơi điểm trọ lớn, tới một xóm nhỏ kia, vào nhà một nông gia xin tạm trú và ăn uống luôn ở đó.

Biết rằng Đoạt hồn kỳ hàng thân bì như mu, nên trước khi đi ngủ, hai ông giả đã để ý xem xét kỹ xung quanh nơi ở một lượt. Tuy rằng phía sau chỗ trọ gần với núi rừng nhỏ, nhưng tuyết nhiên không có dấu hiệu gì lạ. Hai người cùng cho rằng « Đoạt hồn kỳ » một khi đã bị « Tây đạo » làm lỗ tung tích rồi, thì trong một thời gian ngắn quyết không trở lại đây. Đoàn sáng, nhưng vẫn chưần đi ngủ.

Quá một đêm kinh hãi vừa rồi, hôm nay ngoài sự việc cực kỳ ngự hiểm sẩy ra trong quảng rừng, bọ người lại mới vượt qua chăng đường đài hai trăm dặm, nên cũng có ý mỏi mệt. Vì bên giường nhâm mắt lại nhưng chưa ngủ, . . . một lúc sau vào khoảng giờ Tý trở đi thì ngủ thiếp đi lúc nào không biết. ...

Vẻ phần Sư khả Linh, chẳng cảng khó thăm mệt. Nhưng biết trước rằng đêm nay có chuyện riêng đến với chúng, nên trước và sư phó ngả rồi, chẳng vẫn thấy, tuy mắn nhé, mắt thao lão mở to nhìn ngoài chiếc lá có vạch bốn chữ « đêm nay chờ ngũ » ! Chẳng cảng cũng tai, nghe, canh ba qua đã lâu, gần sang canh đưa tin « đến chàng » đêm nay chờ ngũ », có đang ý gì ? Nghĩ tới đây, tự nhiên thằng bé với tay cầm lấy tài đàn kì. Tu luyện, hình đáng như ếy bát lông rất lớn. Chẳng vuốt ve cây Vân Xương bát, trong bụng cảng thấy hào hứng, nghĩ thầm chỉ mang Đoạt hồn Kỳ đêm nay tới đây, để rồi trong lúc ông ta ngao man ngông cuồng, chẳng một chút phòng bị mà hoạ vào mặt, kẻ đó sẽ cho nếm vài ngọc Vân xương bát. Sự bất ngờ đó sẽ xông mai thấy vậy sẽ vô cùng kinh ngạc ! . . đề coi rồi hai vị sẽ bảo sao. . . ?

Đương đắc ý tưởng tượng ra một trận đấu nảy lửa giữa mình và Đoạt hồn kỳ, lúi trăng canh tư đã đến... Vẫn không thấy động tĩnh gì hết, sốt ruột nhất là chỉ còn một trăng canh nữa mà bỗng ra... Thà rồi một giấy qua, hai giấy qua, ba, bốn, rồi kể tiếp nâm, mười giấy trôi qua... Vụt cái một chàng như tỉnh hồn lên, đôi mắt trên xoe, sáng quắc, giọt ra cái đm ở tỉnh lặng của đêm khuya, tựa hồ có tiếng nói rất nhỏ, rất xi, vi vu lọt vào tai chàng. Tiếng nhỏ đến nỗi phảng phất như có, như không tuy thoi thóp chẳng chớn như sợi tơ nhện bay mà vẫn phân minh từng tiếng :

— Chú nhỏ nè ! Hãy tới chỗ vườn nhà phía sau nhà mau. Chớ làm kinh động sư bà và sư phó nghe !

Sử Khả Linh nghe rõ là tiếng người kêu mình, tự nhiên chẳng bật nhảm dậy, khẽ khẽ bước xuống giường... lần ra phía vách bên sẽ mở cửa sổ ra: Như một cái lò so chẳng tung người qua cửa sổ...

... Một mảnh trăng tàn, vài điểm sao thưa, nơi sườn núi tối om, âm thầm, rừng rợn... Khả Linh lúc đó cao hăng vô cùng, đầu có biết sợ... chỉ hai cái vững mình đi, chẳng đã lọt vào giữa rừng rú, trong khi tư trên cao phía trái có tiếng nói :

— Khả Linh ! Chú nhỏ nay gan đó, không sợ Đoạt hồn kỳ à ?

Khả Linh theo tiếng nói, nhìn lên. Trên một cành cây đầm chắc đào bao đã rách, tay một ôm một chiếc hồ lô đã đói tóc ra thơm phực tay trái thò vào bọc lấy ra món gì đó, bỏ vào miệng nhâm nhấp ra vẻ thích khoái lắm.

Nghe câu hỏi Khả Linh biết đâm nhân ra lời :

— Đoạt hồn Kỳ chẳng qua chỉ là người thôi ! Hoạ đc quá thì đáng ghét, chớ việc gì mà sợ. Đạo trưởng đương ăn gì, có vẻ thơm cho hương thú vậy. Cho Linh Nhi ăn với ? .. . Dám lên đây chăng ?

Người kia chưa dứt tiếng... « CHÁNG », Khả Linh đã theo liền tiếng nói, nhảy vót lên ngồi vắt vẻo ngay bên cành, trong khi chẳng không quên để phòng lộ bị ám toán chăng. Người kia nhìn thấy Linh đã đến, mà chẳng tỏ vẻ gì cả, chỉ cúi đầu lấy bọ miệng nhai luôn. Cũng không để ý hết, chẳng vừa ăn đậu phụng vừa hỏi :

— Tôi biết lê buổi trưa hôm nay, Thiên sĩ đạo trưởng đã ngẫm gần hai chữ đoạt hồn kỳ. Giờ đây tôi có một việc, cầu Đạo trưởng chẳng hay Đạo trưởng có ý chăng ?

— Chẳng ý gì anh muốn học công phu vô nghệ... ?

Khả Linh vội lắc đầu :

— Công phu, vô nghệ đã có sư phó tôi dạy. Linh Nhi thấy rằng Đoạt hồn kỳ quá hung ác, chỉ muốn đâu với ông ta. . . Đạo trưởng có thể giúp cách nào để tôi đâu với ông ta một trận... sinh tử ?

Yên chí rằng Khả Linh đói học vô nghệ, không ngờ chẳng đói đâu với Đoạt hồn kỳ, Thiên sĩ đạo trưởng không khỏi kinh ngạc, thực là chẳng ngờ chẳng lại hàng đến thế. Đạo trưởng quờ tay sẽ sẽ sờ khắp xương kiếp chẳng, đoạn lắc đầu nói :

— Đoạt hồn kỳ vô cảng lợi hại. Đương nói là cũng phu như hạng chúng, ngay đến sư phó vả sư bà chưa cũng cần kém xa...!

Khả Linh nội nói :

— Chúa có món ăn khác ? Tử phi hoa », có thể coi là có một không hai trên giang hồ...!

Đạo trưởng vẫn cười nói :

« Tử phi hoa » cao chưa trợ lê do thứ vàng tiu-tân xử Tây tục luyện thành, một khi nêm ra thì đâng đầy phi xa, mà một khoảng không, bắt cứ rắn chắc bộc nào đều hãy đặt được...

(còn nữa)

Từ Nhà kho Quán Ven Đường (chủ quán Huỳnh Chiếu Đẳng)

(Tiếp theo trang 1)

trình chánh-trị thực-tế trước đã. Những người sửa soạn chương trình này là những lý-thuyết gia của cuộc cách mạng. Thường thường lý-thuyết-gia này là những nhà văn hóa lỗi lạc đã truyền bá những tư-tưởng mới, những cán bản mới của nền phụng sự dân tộc một cách hiệu quả hơn. Phủ hiện tư tưởng mới và cán bản của xã-hội mới, là công việc của ban tuyên-truyền. Khi tư-tưởng mới lan rộng, có nhiều người theo, lúc đó phải có nhiều cán bộ đã được huấn-luyện đầy đủ để thực hiện cuộc cách mạng.

Về sau khi thực hiện cuộc cách mạng rồi, lúc đó bắt đầu cuộc kiến thiết trên cán bản mới : tổ chức hành chánh, kinh tế, công cuộc xã-hội, theo phương pháp mới.

Cách-mạng chỉ thành công khi nào, sau cuộc đùng vũ lực, người ta thực hiện được một xã-hội tốt đẹp hơn xã-hội cũ, và một nền hành chánh có hiệu lực trong việc phụng sự quốc-dân, mưu đó hạnh phúc cho toàn dân nhiều hơn xã- hội cũ.

THỜI LUẬN

THÔNG CÁO CHUNG CỦA HAI ÔNG

SIHANOUK - ABDUL RAHMAN

HAI LÃNH TỤ MIỀN - MÃ-LAI

đã nghiên cứu và đề bạng giao giữa Camboge — Thái - Lan và Việt - Nam

KUALA LUMPUR (AFP). — Hôm thứ ba, người ta chánh thức loan tin ở Kuala Lumpur rằng Thủ tướng Đại Mã lai, ông Abdul Rahman đã thỏa thuận gặp Tăng thống Dioskdo Macapagal xứ Phi luật tân để cùng cứu xét vấn đề Đại Mã lai.

Sau cuộc hội đàm giữa Thủ tướng Rahman và Thái tử Sihanouk, một thông cáo chung đã biết rằng cuộc gặp gỡ trênnê được loan báo sau.

Thông cáo viết : « Với tính thân thiết thật nồng nhiệt chứng tỏ hai lãnh tụ muốn chứng tỏ là tinh trung gian hòa đem lại một cuộc gặp gỡ giữa Tổng Thống Macapagal và Thủ tướng Tunku Rahman tại Nam vang Thái tử Quốc trưởng Norodom Sihanouk đã tới Kuala Lumpur khoảng hai tuần 20 tháng giêng 1964. Hai nhà lãnh đạo quốc gia liên mở các cuộc hội đàm ngay trong ngày và tiếp tục đàm luận trong ngày sau và sau đó, kết quả là Thái tử trung đã chấp thuận gặp Tổng thống Macapagal. Thái tử Sihanouk sẽ được Thủ tướng cho biết ngày giờ hội họp mặt».

Thông cáo viết tiếp. « Thủ tướng Rahman đã tỏ ý bày tức hài lòng về sáng kiến của Thái tử Sihanouk đã tới Kuala Lumpur và về các nỗ lực của tổng đa đem lại kết quả trên ».

Thông cáo chung lại viết tiếp : « Hai nhà lãnh đạo cũng nghiêng cứu vấn đề bang giao giữa Cambodge, Thai Lan và Việt Nam trong cùng một tinh thần và hai ông tin tưởng rằng các cuộc bang giao thân hữu giữa các nước ấy rất cần thiết để duy trì nền hòa bình và an ninh ở Đông Nam Á. Thái thiết mong có được những liên lạc chặt chẽ với các nhà lãnh đạo ba nước ấy. Thủ tướng Rahman mong mỏi có thể tiếp kiến với nhà hữu tâm những con đường và thể thức có thể đem lại một sự hiểu biết và kết thân với nhau hơn ».

---

tiếp theo 3 trang 1

Công, nhưng chỉ có ý là quan niệm của Phái không đúng đường lối việc Pháp lệ thuộc một liên minh do Mỹ chủ phối và Phái cũng không muốn rằng thế giới nay vẫn do hai đại cường định đoạt... • Bác ký kết luận :

• Rất có thể quyết định của Pháp không nhận Trung cộng vì quá nhiều biến động quan trọng có thể làm thay đổi hẳn cả bộ thống liên lạc giữa Pháp và Trung cộng của Pháp, không riêng gì Hoa thịnh đốn. Chánh phủ Bonn đã phản đối pháp không thể thay đổi kiểu lối việc thừa nhận Trung cộng, theo đúng tinh thần hiệp định Pháp Đức. Người ta cho là rằng liên lạc giữa Pháp và Liên Minh Đại tây Dương khó mà nhân đã Pháp Quốc Phủ Chủ an lại sẽ đến Ba Lê sau khi viếng các nước Phi Châu.

Cử đại lý sự vụ

BA LÊ (AFP). — Các đại lý sự vụ ở đại diện Trung cộng và Đài Pháp trong một thời gian ở Ba lê và Bắc kinh, sau khi Trung cộng và Pháp thiết lập bang giao. Tin này do các nguồn tin thông thạo loan đi.

Theo thủ tục, trong những trường hợp như thế thường có một nhân viên thuộc cấp bực kém một chút đi trước viên đại sứ. Viên đại lý sự vụ này có nhiệm vụ mở các cuộc tiếp xúc đầu tiên với các quan trọng trị sở, dưỡng lối, v.v. cho đại sứ.

Đài Loan và Hoa Thịnh Đốn tham khảo ý kiến

HOA THỊNH ĐỐN (AFP).— Hiện giờ, Hoa Thịnh Đốn đương như đương thì hành ý kiến với Đài Pháp chánh Trung Hoa Dân Quốc để cho Trung cộng Thạch không đoạn giao với Pháp, nếu Pháp, thừa nhận Trung cộng.

Theo các giới chánh thức ở Hoa thịnh đốn, Đài Loan và Hoa thịnh đốn đã bắt đầu trao đổi ý kiến về tham khảo ý kiến về cần đề nghị : lập trường của Mỹ là nếu Pháp thừa nhận T.C thì Mỹ có thể cắt bớt viện trợ, thu hồi lợi-dể bắt nguồn từ việc T.C không buộc Pháp phải đoạn giao với Trung Hoa Dân quốc. Nếu quả như thế, thì đây là lần đầu tiên Trung Cộng nhận thiết lập liên lạc ngoại giao trên cấp bậc đại sứ với một nước vừa thừa nhận Trung Cộng vừa thừa nhận Trung Hoa Dân Quốc. Có thể đó là một thay đổi chánh sách đối ngoại của Trung Cộng và sự thay đổi đó đã có thể đã đến chỗ Trung Cộng chấp nhận chủ trương « hai Trung Hoa ».

Các giới chánh thức Mỹ cho rằng một tiền đề như thế có thể xảy ra nếu Trung Cộng của Mỹ và LHQ trong vấn đề thừa nhận Trung Cộng.

Đài Loan chống quan niệm « hai nước Trung Hoa »

ĐÀI BẮC (AFP).— Hôm 21-1 một phát ngôn viên bộ ngoại giao Trung Hoa Dân quốc cho biết rằng chánh phủ Đài loan chống mọi quan niệm «Hai nước Trung Hoa» và cho biết là chánh phủ Đài loan sẽ không thay đổi thái độ trong bất cứ trường hợp nào.

Có kỳ giá hối đang và sẽ định của Pháp và thái độ của Đài Loan ra sao nếu Pháp thừa nhận Trung Cộng thực, phát ngôn nhân chánh phủ Đài Bắc cho biết : không thể bình luận một giả thuyết như vậy ».

Phát ngôn viên nói tiếp : « Chúng tôi xác nhận một lần nữa chánh sách quốc gia Trung Hoa Dân Quốc và mục tiêu là giải phóng lục địa, giải phóng đồng bào của chúng tôi thoát ly ách Cộng sản.

Chiều hôm bế lạ

Dầu bước chân đi cũng lợ làng
Bóng chiều vừa ngả bóng phi tang
Yen sông lặn dần chân cô trắng
Mặt nước rung rinh bóng ác vàng
Ngỡ tất đã thưa người rẽ tất
Đò ngang dần vắng khách sang ngang
Chiều hôm bến lạ tìm ai hỏi ?
Dây cách quê hương mấy dặm ngàn

VŨ VĂN BA
(Vị Xuyên Thư Xã)

(Tiếp theo số 6 trang 1)

tán nay. Giới trách nhiệm Tổng liên doàn Lao Công V. N. đường như không có một giải pháp trọ liệu nào để giải quyết vấn đề nan nhân, nên tất cả đều cho rằng mình đã bị lợi dụng và đang ở trong tình trạng bế tắc. Do đó giới nhân viên hiện hợp đại hội vạch một số cao bàn lành đạo Liên Hiệp.

Nghiệp đoàn Đô thành Gia định thuộc Tổng Liên doàn LCVN. Đã sáu vào cuộc thảo luận công nhân con thấy tăng mình bị bỏ rơi nơi chăng, nên đã đưa phương tìm biện pháp để tự giải quyết lấy. Sang hôm qua 21-1 đại đồng nhân viên Nghiệp đoàn sự hướng dẫn của anh Dương Nghĩa trưởng đến Bộ Lao Động yết kiến Tổng Trưởng để nhờ can thiệp giúp.

Bộ Lao Động không tiếp vì không có sự giới thiệu của T.L.D.LCV.N.

Qua lời yêu cầu thiết tha của đại diện công nhân, ông sẵn lý viên bao giải, giải thích cho anh em là phải đến TLDLC nhờ sự giới thiệu trực tiếp của L.H.N.D. mới được lý vào yết kiến ô. Tổng Trưởng. Nếu không có sự giới thiệu nầy, thì anh em không phải là chánh thức đại biểu công nhân phan bộ NĐ thì làm sao mà tin ô. Tổng Trưởng can thiệp và bênh giúp đỡ ! Nhưng vì những yêu tố mật tư tưởng với Ban lãnh đạo L.H.N.P. nên đại diện công nhân phải thất vọng trở ra xô ?

Phản ứng mạnh của chủ nhân khi công nhân đã nhận định sự lỗi lầm !

Tất cả những lý lẽ trên đây, người ta thấy rằng N.Đ công nhân hàng dệt Vinatexco và Thanh-Hóa là N.Đ mà cũ và đã nhận tất cả lỗi lầm (1). Lẽ đi nhiên, khi mà công nhân đã nhận định sự lầm lẫn sự xuống nước đã nhờ sự che chở của Bộ Lao Động đã được hòa giải trở lại với chủ nhân, thì không làm sao tránh được một phản ứng mạnh của chủ nhân đã đối phó lại sự việc đó.

Đại hội của Hiệp Hội chủ nhân đã đưa kiến nghị lên Chánh phủ

Để đối phó lại việc lỗi lầm của công nhân, Ban Giám đốc hãng Vinatexco đang tính toán triệu tập cuộc họp tài thường Hiệp hội chủ nhân để đưa kiến nghị đề đạt lên Chánh phủ Lan Thới xin giải quyết vấn đề mà mấy hôm nay đã do bàn tay công nhân xô đẩy gây ra, làm ngưng trệ hoạt động thuật hai khá nhiều vật chất của hãng.

Công nhân Thanh Hóa mồ ôn đã làm trở lại nhưng bị chủ nhân Giải Công

Cũng cần nên nhắc sơ lại cuộc đình công của hãng Thanh hóa là ngày 18-1 trên 300 nhân công bị giải tán và khải hàng, nên tất cả phải tự họp về TLDLCVN để nhờ giới lãnh đạo trung ương giải quyết nhà của tạm trở trong khi chờ đợi cuộc tranh chấp. Tại đây họ đã được trở ngự lại T.C.B. Đến ngày 20-1, giới thẩm quyền Lao Động địa phương đã hòa giải được để trong 5 điểm yêu sách từ ngày 23-12-63 của công nhân (như tin đã loan), và công nhân mười được đi làm trở lại, rồi điểm yêu sách thứ nhất là đề nghị lương bổng sẽ giải quyết sau. Thái độ của công nhân T.H trên đây, chánh quyền đã thấy được hết sức vừa ý, nên ông Tỉnh Trưởng Gia định đã đích thân yêu cầu bà Ng. thị Giáu, chủ hãng dệt T.H cho công nhân đi làm trở lại, nhưng không được chấp thuận. Vì, theo bà cho biết là có tin cho hay : nếu công nhân đi làm trở lại thì hãng xưởng bị sẽ bị phá hoại (?). Vì thế nên, quyết định của bà là đóng cửa hãng và giải công luôn.

Chánh quyền sẽ can thiệp và dẫn dắt đối bên cho êm đẹp...

Hiện công nhân đình công ở 2 hãng dệt Vinatexco và Thanh Hóa đang áp một phản ứng mạnh của chủ nhân. Tuy nhiên, giới thẩm quyền Lao Động vẫn có giảng tiếp tục dân xếp và dẫn dắt đối bên đến chỗ hòa giải, mặc dù tất cả hỗ sự tranh chấp đã chuyển sang Hội Đồng trọng tài. Theo chúng tôi được biết, nếu công nhân tự nhận lỗi lầm, thì chánh quyền sẽ giúp